

Senki se akarta elhinni, se fiai, se tizennyolc unokája. Hiszen az öregúr épp a napokban nyilatkoztatta ki abbéli óhaját, hogy századik születésnapjára feltétlenül igényt tart.

* * *

Tom Tubby mélységesen levert volt. Coney Islandre rándult ki vigasztalódni az ő drága Kittyjével.

— Ha néhány nappal később utazom Daytona=Beach=be, talán feljegyezhettem volna utolsó szavait — dűnnyögte a szalmasárgahajú lánynak elérzékenyülten. — Milyen pech! Vajjon mit mondhatott?

— Még ezt sem tudod, te buta fiú?

Olyan csiklandósan kacagott fel, hogy Tom fülei kigyulladtak.

— J. D. R. — csipogta a lány — csak ezt mondhatta, ha egyáltalán mondott valamit: « . . . gyönyörű az élet, még akkor is, ha az ember zsebében csak tíz penny szerénykedik . . . »

— Milyen okos vagy, Kitty! De azért tévedtél, drágám, öt dollár nyugtalankodik a tárcámban.

— Az más! Akkor most hagyd abba a csókolódzást és menjünk gyorsan egy moziba!

ÉSZAKRA

Isten-e a legfőbb erősség?

Legyőzi-e hősnek a hőstét

a roppant nagy tömeg? Minőség,

ami felülmarad, vagy mennyiség?

A többség nyer-e hát, a numerus,

a gép, a pénzeszsák, a lomha hús,

a robotember, vagy az ember?

A szívós kis csöpp vagy a tenger?

Jön-e új Marathon vagy Salamis?

Mert akkor az elgyávult újra hisz,

s nem a képmutató farizeusnak

lesz igaza, de, aki kushad

elcsüggedve, annak. S az ének

több mint a bömbölés, zenének

a bomba jobb, s nem kellenének

költők? Mennyiség vagy minőség?

Ki védi meg hősnek a hőstét?

Isten-e a legfőbb erősség?!

Mihály László